07/10/2022

Μητροπολίτης Μαρωνείας: Το φοβερό του θανάτου μυστήριο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

Με τίτλο “Το φοβερό του θανάτου μυστήριο”, ο Μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων εξέδωσε το μήνυμά του για την Κυριακή 9 Οκτωβρίου.

“Ο άνθρωπος δε μπόρεσε μόνος του να ξεδιαλύνει το μυστήριο του θανάτου . Ευτυχώς όμως, έρχεται κάποιος Άλλος να ρίξει φως. Προκειμένου να βοηθήσει τον άνθρωπο να αντιμετωπίσει τον θάνατο, ο ***Χριστός*** *δεν άρχισε φιλοσοφικές συζητήσεις και δεν αράδιασε συλλογισμούς και ανθρώπινα επιχειρήματα. Στάθηκε πριν απ’ όλα, δίπλα στην ανθρώπινη καρδιά, που πονούσε για το νεκρό παιδί και πόνεσε κι Αυτός μαζί της.*

Ο Χριστός «εσπλαχνίσθη» την πληγωμένη μητέρα απ’ το χαμό του παιδιού της • με στοργή και αγάπη της απηύθυνε το: «μη κλαίε». Δεν περιορίστηκε όμως μόνο στα παρηγορητικά λόγια. Με δύναμη και εξουσία θεϊκή είπε στον νεκρό: «νεανίσκε,

σοι λέγω, εγέρθητι»“, είπε χαρακτηριστικά ο Σεβασμιώτατος.

Το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου:

Μια νεκρική πομπή είναι μια πορεία θλιβερή• ο τραγικός επίλογος μιας πάλης, όπου ο θάνατος είναι ο νικητής. Οι απλοϊκοί άνθρωποι, που ακολουθούν τον νεκρό νέο της Ναίν και την συντετριμμένη μητέρα του, παρουσιάζονται σιωπηλοί.

Ο άνθρωπος στέκει εμβρόντητος μπροστά στο θάνατο, που έρχεται σε μια στιγμή και θέτει τέρμα σ’ αυτό το θαύμα, που λέγεται ζωή. Αποτελεί το «φοβερώτατον μυστήριον» κατά τον Άγιο Ιωάννη τον **Δαμασκηνό.**

Το ανθρώπινο μυαλό τον αντικρύζει κατάπληκτο και φωνάζει μαζί με τον ιερό υμνογράφο: «Τι το περί ημάς τούτο γέγονε μυστήριον; Πώς παρεδόθημεν τη φθορά και συνεζεύχθημεν τω θανάτω;».

Και τα πιο μεγάλα ανθρώπινα πνεύματα, που η σκέψη τους ήταν φωτεινή σε πλήθος άλλα ζητήματα, μπροστά στο θάνατο έμειναν άφωνα. Σαν αφελή μικρά παιδιά, που στέκουν με ανοικτό το στόμα μπροστά σε πράγματα δυσεξήγητα, ψέλλισαν λίγα λόγια, αλλά δε μπόρεσαν να εισδύσουν στο απύθμενο μυστήριο του θανάτου.

Δεν είπαν κάτι ουσιαστικό που να διαλύει τα ζοφερά σκοτάδια που τον περιτυλίγουν. Και όλων των σοφών η σοφία για το μεγάλο αυτό ζήτημα να μαζευθεί, δεν θα κατορθώσει να δώσει ούτε έναν σπινθήρα φωτός, για να φωτίσει έστω και για λίγο το σκοτάδι που περιζώνει το θάνατο.

Στην ίδια και χειρότερη θέση βρίσκεται η ανθρώπινη καρδιά. Αυτή πληγώνεται βαθύτερα από την έλευση του θανάτου. Και ο νούς του ανθρώπου μπορεί να παραδεχθεί, ότι όντως κάποτε θα πεθάνουμε, αλλά η καρδιά δεν συμβιβάζεται με την ιδέα αυτή.

Ο άνθρωπος δε μπόρεσε μόνος του να ξεδιαλύνει το μυστήριο του θανάτου. Ευτυχώς όμως, έρχεται κάποιος Άλλος να ρίξει φως. Προκειμένου να βοηθήσει τον άνθρωπο να αντιμετωπίσει τον θάνατο, ο Χριστός δεν άρχισε φιλοσοφικές συζητήσεις και δεν αράδιασε συλλογισμούς και ανθρώπινα επιχειρήματα. Στάθηκε πριν απ’ όλα, δίπλα στην ανθρώπινη καρδιά, που πονούσε για το νεκρό παιδί και πόνεσε κι Αυτός μαζί της.

Ο Χριστός «εσπλαχνίσθη» την πληγωμένη μητέρα απ’ το χαμό του παιδιού της • με στοργή και αγάπη της απηύθυνε το: «μη κλαίε». Δεν περιορίστηκε όμως μόνο στα παρηγορητικά λόγια. Με δύναμη και εξουσία θεϊκή είπε στον νεκρό: «νεανίσκε, σοι λέγω, εγέρθητι».

Κι εκείνος ξύπνησε σαν από ύπνο ελαφρό και ξαναγύρισε στην αγκαλιά της μητέρας του.